

Sygn. akt XX GC 248/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 grudnia 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Gospodarczy XX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Rachocka
Protokolant:	protokolant sądowy – stażysta Katarzyna Kafarska

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2012 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy ze skargi M. C. (1)

z udziałem przeciwnika skargi (...) spółki z o. o. w L.

na skutek skargi od wyroku Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych przy (...) Izbie (...) w W. z dnia 01 marca 2012 roku (sygn. akt: (...))

o uchylenie wyroku sądu polubownego

1. oddala skargę;

2. zasądza od M. C. (1) na rzecz (...) spółki z o. o. w L. kwotę 1.217,00 (jeden tysiąc dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Anna Rachocka

Sygn. akt XX GC 248/12

UZASADNIENIE

W dniu 30 marca 2012 roku M. C. (1) (dalej M. C.) złożył skargę od wyroku Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych przy (...) Izbie (...) w W. z dnia 01 marca 2012 roku, sygn. akt (...) (dalej: Sąd Polubowny) wnosząc o uchylenie tego wyroku w całości i o zasądzenie na jego rzecz od przeciwnika skargi (...) spółki z o. o. w L. (dalej: (...)) kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wyrokowi Sądu Polubownego skarżący zarzucił sprzeczność z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej - art. 1206 §2 pkt 2 k.p.c.

W uzasadnieniu skargi skarżący wskazał, że jest wyłącznym właścicielem domeny internetowej (...) pl. (...) skargi prawa do domeny wywodzi z przysługujących mu znaków towarowych słowno – graficznych, które obejmują słowa: „(...)” i „(...) (...)” oraz znak (...) wraz z polami barwnymi. W ocenie skarżącego nie używa on w żadnym zakresie, o którym mowa w art. 153 ust. 1 i art. 154 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej znaku towarowego należącego do przeciwnika skargi. Tymczasem Sąd Polubowny zaskarżonym wyrokiem ustalił,

iż zachodzą przesłanki z art. 296 ust. 2 pkt 2 prawa własności przemysłowej tj. że skarżący w wyniku rejestracji domeny (...)pl naruszył prawa (...) spółki z o. o. w L. Zdaniem skarżącego zaskarżony wyrok Sądu Polubownego zawiera znaczące uchybienie, albowiem w toku postępowania nie zostało udowodnione, że przesłanki ze wskazanego artykułu rzeczywiście wystąpiły. Sprzeczne w ocenie skarżącego z zasadami logiki pozostaje uznanie, że używał on w życiu gospodarczym znaku identycznego lub podobnego do zarejestrowanego znaku towarowego w odniesieniu do towarów identycznych lub podobnych, a Sąd Polubowny uznał powyższe przez wybiórczą ocenę dowodów oraz pominięcie wyjaśnień skarżącego, że nie używał on znaku towarowego, w szczególności nie używał go w celach gospodarczych. Zdaniem M. C., nawet gdyby zaczął on używać domeny, to zaoferowane za jej pośrednictwem usługi nie byłyby w żaden sposób podobne do towarów czy usług przeciwnika, co wynika z profilu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Ponadto Sąd Polubowny przyznał stronie przeciwnej ochronę z art. 15 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji uznając, że doszło do utrudnienia stronie przeciwnej dostępu do rynku. W tym zakresie zdaniem skarżącego Sąd Polubowny błędnie ocenił materiał dowodowy, naruszając tym samym art. 233 k.p.c., albowiem uznał, iż skarżący działał w ramach działalności gospodarczej i w sposób sprzeczny z prawem lub dobrymi obyczajami, tymczasem on nie używał domeny, a w szczególności nie używał jej w celach gospodarczych. Dalej skarżący zakwestionował możliwość wytoczenia przez (...) powództwa o ustalenie w rozumieniu art. 189 k.p.c., albowiem we wskazanych wyżej ustawach przewidziano inne i dalej idące roszczenia służące ochronie jego praw. Zakwestionował również wskazane przez Sąd Polubowny pozostałe podstawy prawne rozstrzygnięcia tj. art. 43, 23 i 24 k.c. oraz art. 415 k.c. (skarga k. 3 – 7).

W odpowiedzi na skargę z dnia 11 czerwca 2012 roku przeciwnik skargi (...) spółka z o. o. w L. wniósł o oddalenie skargi całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od skarżącego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniósł, że nieuprawnione są twierdzenia skarżącego, że zaskarżony wyrok Sądu Polubownego narusza podstawowe zasady porządku prawnego RP. Sąd Polubowny nie naruszył wskazanych przez skarżącego przepisów ustawy, a sąd powszechny, rozpoznając skargę, nie jest władny badać ewentualnej sprzeczności wyroku z prawem materialnym ani czy wyrok znajduje oparcie w faktach przytoczonych w jego uzasadnieniu (odpowiedź na skargę k. 26 – 29).

W dalszym toku postępowania stanowisko stron nie uległo zmianie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07 listopada 2011 roku powód (...) wniósł do Sądu Polubownego pozew przeciwko M. C. o stwierdzenie, że pozwany w wyniku rejestracji domeny internetowej (...)pl naruszył jego prawa wyłączne do znaku towarowego słowno – graficznego „(...)”. W ocenie powoda działanie pozwanego stanowiło również czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 3 i 15 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, wypełniało też znamiona z art. 43 w zw. z art. 23, 24 i 415 k.c. (k. 103 – 108 akt Sądu Polubownego).

Pozwany M. C. powództwa nie uznał i wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu podniósł, że nie narusza w żaden sposób znaku towarowego należącego do powoda, w szczególności w sposób wynikający z art. 153 ust. 1 prawa własności przemysłowej. Zakwestionował on też możliwość wytoczenia przez powoda powództwa o ustalenie oraz wskazane przez powoda podstawy prawne roszczenia (k. 115 – 119 akt Sądu Polubownego).

Wyrokiem z dnia 01 marca 2012 roku Sąd Polubowny orzekł, iż pozwany M. C. w wyniku rejestracji nazwy domeny (...)pl naruszył prawa powoda (...) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.353,00 złotych tytułem kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Polubowny wskazał, iż poza sporem pozostaje, iż powodowi przysługują wyłączne prawa do słowno – graficznych znaków towarowych „(...)”. Sąd ten uznał, iż pozwany dokonując rejestracji domeny internetowej (...) naruszył przysługujące powodowi prawa i tym samym zostały spełnione przesłanki z art. 296 ust.2 pkt 2 prawa własności przemysłowej. Jednocześnie stwierdzono, iż działanie pozwanego stanowi czyn nieuczciwej konkurencji w postaci utrudnienia powodowi dostępu do rynku. Powodowi uniemożliwiono zarejestrowanie na swoją rzecz domeny o nazwie identyfikującej oferowane przez niego produkty i nie ma on możliwości dotarcia z nimi do

klientów kojarzących nazwę (...). Pozwany dokonując rejestracji spornej domeny działał w złej wierze, a jego działanie wypełnia znamiona art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. W ocenie Sądu Polubownego działanie pozwanego stanowiło też naruszenie dóbr osobistych powoda do których należy zaliczyć nazwę domeny internetowej wykorzystywanej w jego działalności gospodarczej. Z tego tytułu powodowi przysługuje ochrona na podstawie art. 24 §1 k.c. w zw. z art. 43 k.c. (wyrok wraz z uzasadnieniem k. 163 – 170 akt Sądu Polubownego).

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem został skarżącemu doręczony w dniu 26 marca 2012 roku. Skarga o uchylenie wyroku Sądu Polubownego została zaś złożona w dniu 30 marca 2012 roku (zwrotne poświadczenie odbioru k. 171 akt Sądu Polubownego, data stempla pocztowego k. 13).

Opisany stan faktyczny, ustalony przez Sąd na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach Sądu Polubownego, nie był pomiędzy stronami przedmiotem sporu. Strony różniły się jedynie oceną prawną wskazanych faktów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Skarga jest niezasadna i podlega oddaleniu w całości.

Na wstępie należy wskazać, że skarżący wniósł skargę w terminie przewidzianym w art. 1208 §1 k.p.c. tj. w terminie trzech miesięcy od doręczenia mu odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem, tym samym skarga podlega merytorycznemu badaniu.

Przedmiotowa skarga na orzeczenie Sądu Polubownego została oparta na podstawie wskazanej w art. 1206 §2 pkt 2) k.p.c. Podkreślić należy, że ustawodawca przewidział możliwość żądania uchylenia wyroku sądu polubownego jedynie w wyjątkowych wypadkach. Do takich zaliczył sprzeczność wyroku sądu polubownego z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej.

Formułując zarzut oparty na przepisie art. 1206 §2 pkt 2) k.p.c. skarżący nie wskazał na czym ma polegać sprzeczność wydanego przez Sąd Polubowny wyroku z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (klauzula porządku publicznego). W szczególności nie podał on jakie to fundamentalne zasady państwa prawa zostały zaskarżonym orzeczeniem naruszone. Treść wniesionej skargi w dużej mierze powiela stanowisko procesowe pozwanego sformułowane we wniesionej do Sądu Polubownego odpowiedzi na pozew, dodatkowo zaś skarżący wskazał jedynie na naruszenie przez Sąd Polubowny art. 233 k.p.c. i dokonanie przezeń błędnej oceny materiału dowodowego. W szczególności miało to polegać na uznaniu, że skarżący używał domeny w celach gospodarczych, a jego działanie cechowała sprzeczność z prawem, dobrymi obyczajami oraz złą wolą. Skarżący zarzucił, iż Sąd Polubowny wybiórczo ocenił dowody zaoferowane w sprawie i pominął złożone przez niego wyjaśnienia. Przedstawiona jednak w tym zakresie przez skarżącego argumentacja wskazuje, że skarżący zdaje się sprowadzać skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego do zwyczajnego środka odwoławczego - apelacji. Skarga o uchylenie orzeczenia sądu polubownego takim środkiem nie jest i kognicja sądu powszechnego jest znacząco ograniczona w stosunku do kompetencji sądu odwoławczego w zwykłym toku instancji. Skarga o uchylenie wyroku arbitrażowego ma bowiem szczególny charakter – łączy w sobie cechy nadzwyczajnego środka odwoławczego (skargi o wznowienie postępowania) z powództwem zmierzającym do ukształtowania zmiany stanu prawnego wywołanego wyrokiem arbitrażowym. Z tego względu, cytując za Sądem Najwyższym, należy wskazać, iż „zadaniem sądu powszechnego rozpoznającego skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego jest wyjaśnienie, czy w sprawie nie wystąpiła określona w ustawie podstawa uchylenia tego wyroku. Nie mieści się tu, co do zasady, kontrola zgodności wyroku sądu polubownego z prawem materialnym ani badanie, czy znajduje on oparcie w faktach przytoczonych w jego uzasadnieniu i czy fakty te zostały prawidłowo ustalone (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 6 maja 1936 r., I C 1914/35, Zb. Orz. 1937, nr 2, póż. 56, z dnia 18 marca 1938 r., II C 2989/37, Zb. Orz. 1939, nr 2, póż. 59, z dnia 21 grudnia 2004 r., I CK 405/04, LEX nr 500191, z dnia 8 grudnia 2006 r., V CSK 321/06, LEX nr 322023, z dnia 11 maja 2007 r., I CSK 82/07, OSNC 2008, nr 6, póż. 64)” (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia z dnia 3 września 2009 r. sygn. akt I CSK 53/09.).

Powyższe wskazuje na konieczność oddalenia wniesionej skargi. Domagając się uchylenia wyroku Sądu Polubownego skarżący wskazywał na naruszenie prawa w takim zakresie, w jakim podlegałoby to kontroli w razie wniesienia apelacji od wyroku sądu I instancji. Potencjalne naruszenie art. 233 k.p.c. w zakresie, na który wskazał skarżący, nie może doprowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku, gdyż naruszenie prawa materialnego przez sąd polubowny jedynie wtedy uzasadnia uchylenie wyroku tego sądu, gdy prowadzi do rozstrzygnięcia uchybiającego praworządności. Pozwany zarzucił Sądowi Polubownemu błędną ocenę jego stanowiska w sprawie i wybiórczą ocenę materiału dowodowego zaferowanego przez strony. Tymczasem skarżący, co wynika z akt sprawy Sądu Polubownego, żadnego materiału dowodowego, który miałby zostać przez ten Sąd nienależycie oceniony Sądowi temu nie przedstawił. Dokonana przez Sąd Polubowny ocena w zasadzie jedynie stanowisk stron postępowania przed nim prowadzonego z całą pewnością nie stanowi obrazy podstawowych instytucji prawnych. Sąd Polubowny wywiódł zasadność dochodzonego przez powoda roszczenia z porównania stanowisk stron w procesie, zaś badanie, czy rozstrzygnięcie to było merytorycznie zasadne pozostaje poza zakresem kognicji rozstrzygającego skargę Sądu.

Również wskazane przez Sąd Polubowny podstawy rozstrzygnięcia nie uzasadniają podniesienia zarzutu obrazy podstawowych zasad porządku prawnego. Nawet błędna ocena, czy w okolicznościach danego przypadku działanie M. C. wypełnia wskazanego przez Sąd przepisy ustawy prawo własności przemysłowej, ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz k.c. nie sprzeciwia się naczelnym zasadom prawnym i nie pozostaje w sprzeczności z ogólnie przyjętym porządkiem prawnym obowiązującym w Rzeczypospolitej Polskiej. Naruszenie bowiem przez sąd polubowny przepisów prawa materialnego, ich błędna wykładnia i wadliwe wskutek tego rozstrzygnięcie samo w sobie nie stanowi naruszenia zasady praworządności. Naruszenie przepisów prawa materialnego musi być tego rodzaju, że doprowadziło do wydania orzeczenia, które swoją treścią narusza podstawowe zasady państwa prawa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 29 maja 2000 r., I ACa 65/00, OSA 2001/2//10).

Wobec zatem braku przesłanek z art. 1206 §2 pkt 2 k.p.c. skargę należało oddalić.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadami odpowiedzialności za wynik procesu i kosztów celowych tj. na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., w zw. z art. 13 §2 k.p.c. i § 11 ust. 1 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002 r. Nr 163 późn.1348 ze zmianami).

SSO Anna Rachocka